AFTONBLADET Lördagen den 16 April 1949

Far och son skapade "Konvaljens avsked"

Gamle urmakaren skrev fanjunkaren tonsatte

— Inte var Otto någon märkvärdig människa. Nog finns det märkligare personer att skriva om. Men rasande "händig" var han så fort det gällde musik. Det är förresten ett släktdrag — se bara på brodern, som snart 80-årig fortfarande är kyrkosångare i Ovansjö kyrka.

Förvisso har hon delvis rätt, den förtjusande gamla änkan efter musikfanjunkare Otto Lindvall. Men frågan är om hon inte i alla fall är för anspråkslös. Ty begreppet "händig" täcker nog knappast tillräckligt då det gäller att ge en bild av kompositören till Konvaljens avsked, som genom sin popularitet löpte risken att bli en landsplåga och gå en snabb och snöplig död till mötes men som i stället fortfarande håller många samtal i rotation hos STIM.

Uppe i repetitionslokalen på Militärskolan i Gävle — numera Borgarskolan — kom denna märkliga bostonvals till en höstdag 1904.

Kompositören satt sin vana trogen i ett hörn under en paus och brottades med nottecken — allt medan orkestern repeterade i andra ändan av rummet. Vilket dock föga bekymrade Otto Lindvall.

Resultatet den här gången måste ha varit särskilt lyckat, ty Konvaljens avsked premiärframfördes i Ovansjö kyrka av en stor kör.

Musikdirektören fanjunkare Otto Lindvall

Det har inte bara varit populär-, kyrko- och dansmusiker förunnat att få framföra den nu 45-åriga melodin. Den mest gripande tolkningen fick den nog på ett slagfält vid Karelska näset — även om orkesterringen var skäligen enkel: ett munspel var enda instrumentet.

En krigares avsked

Det var första krigsåret i Finland, och bland de svenska frivilliga befann sig en ung student, som avbrutit sina studier för att sluta upp på finnarnas sida. Som ressällskap hade han ett nyinköpt munspel och hunden Sappy.

Innan tåget gled ut från Stockholms Central, intonerade den unge studenten Konvaljens avsked på ett så gripande sätt att inget öga stod torrt. Kanske var det endast hans mor, som då anade att det var en av de sista gångerna han själv fick spela den kära melodin.

Vid ett patrulluppdrag mot ryssen fick han nämligen en kula i bröstet, och då en av kamraterna lutade sig över honom, viskade han fram:

— Spela för mig... Spela Konvaljens avsked.

I den isblå tystnad, som efterträtt de smattrande gevärsalvorna, ljöd så stilla tonerna av den svenska valsen. När sjukvårdarna sedan bar bort den unge svensken, hade han redan lämnat detta liv. Hans mor dog strax efter, och vid dubbelbegravningen smyckades sonens kista med spröda liljekonvaljer. Konvaljens avsked till en svensk, som givit sitt liv för ett högre ideal.

Skaldisk urmakare

Konvaljens avsked är en ren familjeprodukt, ty orden skrevs av Otto Lindvalls far — en märklig man i det tysta.

Urmakare till professionen, var han flitigt utnyttjad som författare till bröllops- och andra festdikter, och han gav även ut en egen lyrisk samling. Trots att han inte hade någon egentlig boklig bildning, vikarierade han flera gånger som folkskollärare, och mångfaldiga gånger förrättade han värv, som det skulle ha orsakat en skolad hjärna bryderi att utföra.

2.500 kvm. egen mark har fru Agnes Lindvall att blicka ut över från villa Karlsro i Avaström intill Gävle — och det finns gott om konvaljer i backarna...

"Det är kvinnan bakom allt" gällde även för Otto Lindvall, som hade att kämpa med stora svårigheter. Men makan Agnes förstod sin "sötost", som hon älskar att kalla den 1943 bortgångne maken. Inte minst nervöst var det den gången i deras unga dar när han skulle avlägga sin musikdirektörsexamen. Men det gick galant, och det på så kort tid som sex veckor.

Långt utanför vårt lands gränser har man kapitulerat för Otto Lindvalls melodi, och då och då tar fru Agnes bussen ner till posten för att kvittera ut slantar, som flyter in från Finland, Norge, Danmark och England, som köpt makens mest kända komposition. Han har nämligen många, många fler på sitt samvete, bl. a. en symfoni.

Inte förrän trettio år efter tillkomsten av Konvaljens avsked beslöt Otto Lindvall att lämna in den till STIM.

Hade han inte gjort det då, så hade nog makarna Lindvalls villa Karlsro ute i Avaström intill Gävle sett tämligen schaskig ut vid det här laget. Den behövde nämligen målas, men fru Agnes kunde inte bli klok på hur hon skulle få pengar till färg.

Så damp en postanvisning från STIM på dryga tusenlappen ner i brevlådan.

Färgen var ett faktum, och målarmästaren fanns redan på platsen. Agnes Lindvall drog nämligen drygt 60-årig själv på sig overallen och "så blev huset målat med Konvaljens avsked" för att använda hennes egna ord.

Säf.